

Skozi vrtove

Anton Vodnik

1.

O, sleherni dan je šotor
na meji neznanih vrtov...
Ko sine mesec
kakor iz neskončnosti,
stopi blisk med naju.

Presunjena
poklekneva na prag,
noseč
srebrno luč v rokàh.

O pot v prostranstvo
pod nočnim nebom
do svetlega jezera
v zadnji globočini
sveta —

Stojiva na bregu
pred neko tišino
veličastno kot tempelj
s sinjim vhodom.

V njem blisk gori
od vekomaj do vekomaj.

2.

Večeri so globoki
do zadnjih gora,
ki obkrožajo
zemljo na njenih mejah,
kjer gori jutro
kot večni ogenj...

V njih se srečujeva
kakor v vrtovih
nad jezerom
daljin,
ki nama oblivajo noge...

O, in na koncu vrtov,
na bregu neizmernosti,
v katero padajo zvezde,
sinji se tišina.

In kadar poklekneva,
se zgrnejo zavese
okrog naju,
da sva sama...

Tedaj prisveti mesec
v tišine
zadnji, nepristopni hram.

Večer Janeza Krstnika

Vital Vodušek

Strupeno les trhlí.
Skoz lino udarja smrad,
vanj tih večer brlí.

O_n,
S tnalom zrašča vrat,
kot da bi trdil »Bom —«
Telo prignito k tlom,
verige do srca.
A vendar čaka, čaka
Boga.

Zdaj hodi le z očmi,
da bi prešel daljino,
ki gre do Jezusa.
»Si Ti?«

Skoz lino
mirno, enakomerno
večer brlí.

O tam —
hromi gredo,
gluhim se je vrnil sluh,
in slepi zro,
mrtvi so vstali spet,
veselo oznanilo
poje v svet...

O, en sam žarek
bi mu verige strl,
in bi mu dvignil glavo,
in ječo bi odprl
in bi prešel daljavo
do tja —

O, en sam žarek
od Jezusa.

Večer je v noč odbil.

Kot ogenj razplamtel
razgalil se je v sli
Herod.
In v ženi otopel
je kakor za denar
obsodil ga: »Je bil —«

Trdo pa je zaječal ob tnalno trd udar:
»— Janez Krstnik — klicar.«